

தேவன் மிக நல்லவராய் இருக்கின்றார்!

[3:22-39]

நடுத்தர வயதுள்ள ஒரு பெண்மணிக்குப் புற்றுநோய் இருப்பதாகக் கண்டறியப்பட்டது. அறுவைச் சிகிச்சையைத் தொடர்ந்து இரசாயனச் சிகிச்சை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைக்கப்பட்டது. அறுவைச் சிகிச்சைக்குப் பின்பு அவள் மருத்துவமனையின் அறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டாள், அங்கு அவள் மயக்கத்திலிருந்து எழுகின்றபோது அவளது குடும்பத்தார் அவளிடத்தில் இருக்கும்படி அனுமதிக்கப்பட்டனர். அவள் படிப்படியாக மயக்கம் தெளிந்து சுற்றிலும் பார்த்து, தனது குடும்பத்தார் அந்த அறையில் இருப்பதைக் கண்டாள். அவள் புன்முறுவலுடன், “தேவன் நல்லவராயிருக்கின்றார் அல்லவா?” என்று கேட்டாள்.

புலம்பல் 3:1-18ல் எரேமியாவின் பல்லவி நம்பிக்கையற்றதாக ஒலித்தது; அவரது பெருந்துன்பம் விவரிக்க இயலாததாக இருந்தது. இந்த வார்த்தைகள் தேவனை, ஒரு நிகழ்கால உண்மை நிலை என்பதை விட அதிகமாக தூரத்தில் உள்ள ஒரு நினைவாகவே சித்தரித்தன. பெருந்துன்பத்தைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசியின் வெளிப்பாடானது, “இவை எல்லாவற்றிலும் தேவன் எங்கே இருக்கின்றார்?” என்று கேட்பதாகக் காணப்பட்டது.

மலை உச்சி என்பது மூன்றாவது புலம்பலின் மையமாக உள்ளது. எரேமியா, பெருந்துன்பத்தின் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து மேலேறி, வேதனையின் அழுத்தத்தைவிட்டு மேலேறி, மேலே கண்ணோக்கிக் கர்த்தரின் பிரசன்னத்தைப் பார்க்கத் தொடங்கினார். அங்கு தேவன் எல்லாவேனையிலும் உடன் இருந்திருந்தார். அவர் கலக்கமுட்டும் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றிற்குள்ளும் அவற்றைச் சுற்றிலும் இருந்திருந்தார். இந்த நிகழ்ச்சிகளில் எதுவும் தேவனுடைய கவனத்திற்குத் தப்பவில்லை. அவர் தொலைவில் இருந்ததாகக் காணப்பட்டபோது, அது தேவன் கவனிக்காது இருந்தார் என்றிருக்கவில்லை, ஆனால் அவரது பிரசன்னத்தை எரேமியா அறியாது இருந்தார் என்றிருந்தது. தேவனுடைய பிரசன்னத்தைப் புரிந்து உணர்ந்துகொள்ளாதல் என்பது கடைசியில் எரேமியாவுக்கும் யூதேயாவின் மக்களுக்கும் நம்பிக்கையை அளித்தது.

வேதாகம வரலாறுகள் மற்றும் நிகழ்வுகள் எல்லாவற்றிலும் உள்ளது போலவே, எரேமியாவின் புலம்பலும் கூட, நமக்கு யூதாவின் பெருந்துன்பத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாக தேவனுடைய இயல்பைப் பற்றி

கூறுகிறது. யூதாவின் பெருந்துன்பம் என்பது ஒரு பின்னணித் திரையாக மாத்திரம் இருந்தது. இது தேவனுடைய உண்மையான இயல்பு வெளிப்படுத்தப் படுவதற்குரிய சூழ்நிலையாக மாத்திரம் இருந்தது. எரேமியாவைக் கலங்கச் செய்த நிகழ்ச்சிகளை நாம் எவ்வளவாக நெருங்கிப் பார்க்கின்றோமோ, அவ்வளவுக்கு அதிகமாக நாம் தேவனைக் காணுகின்றோம். புலம்பல் 3:22-39 வசனப்பகுதி, தேவன் யார் என்பதைப் பற்றியும் அவருக்கு நாம் எவ்வாறு பதில்செயல் செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றியும் கூறுவதாயிருக்கிறது.

தேவனுடைய நான்கு பண்புகள்

எரேமியாவுக்கு நம்பிக்கையானது, 3:22-25அ வில் தொகுத்துரைக்கப்படுகிற தேவனுடைய இயல்பின் நான்கு அழகுமிருந்த மற்றும் ஆறுதல் அளிக்கும் முகப்புகளினால் அடக்கப்பட்டிருந்தது:

நாம் நிர்மூலமாகாதிருக்கிறது கர்த்தருடைய கிருபையே, அவருடைய இரக்கங்களுக்கு முடிவில்லை. அவைகள் காலை தோறும் புதியவைகள், உமது உண்மை பெரிதாயிருக்கிறது. “கர்த்தர் என்ப பங்கு” என்று என் ஆத்துமா சொல்லும், “ஆகையால் அவரிடத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பேன்.” தமக்குக் காத்திருக்கிறவர்களுக்கும் தம்மைத் தேடுகிற ஆத்துமாவுக்கும் கர்த்தர் நல்லவர்.

கிருபை என்பது முதலாவதாக உள்ளது: “நாம் நிர்மூலமாகாதிருக்கிறது கர்த்தருடைய கிருபையே” (வச. 22அ). “கிருபை” என்பதற்கு இவ்விடத்தில் வருகிற எபிரேய வார்த்தையானது ஆங்கில வார்த்தையொன்றைக் கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்படக் கடினமானதாக உள்ளது. இது “கிருபை” என்பதற்கான புதிய ஏற்பாட்டு வார்த்தையினுடைய அதே அர்த்தத்தைக் கொண்டுள்ளது, மற்றும் இது சிலவேளைகளில் “இரக்கம்” என்று மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது.

தேவனுடைய இரக்கமானது (நமக்குத்) தரவேண்டிய தண்டனையை நிறுத்தி வைக்கிறது. அவரது இரக்கமானது தண்டனையின்மீது வரை முறைகளை வைத்து கடைசியில் “போதும்!” என்று கூறுகிறது. நியாயம் என்பது மக்கள் தங்கள் செயல்களுக்குத் தக்க தண்டனையைப் பெறும்படி பார்த்துக்கொள்கிறது. இரக்கம் என்பது நியாயத்தை எல்லைகளுக்குள் கட்டிவைத்து, அதைப்பிசைந்து உருவாக்கி, தாங்கக்கூடியதாகாக்கிறது. வேதனை நிறைந்த, தரத்தகுதியான நியாயம் என்ற சந்தர்ப்பப்பொருளில் இருந்து, தேவனுடைய இரக்கம் வருகிறது, இது அவர் நியாயத்தைச் செயல்படுத்துவதில் நீதியும் அன்பும் உள்ளவராக இருக்கின்றார் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. நியாயத்தில்கூடத் தேவன் நமது உயர்ந்தபட்ச நன்மையை நாடுகின்றார் என்பதை இரக்கம் வெளிப்படுத்துகிறது. தேவன் நல்லவராயிருக்கின்றார், அல்லவா?

இரக்கம் என்பது இரண்டாவதாக உள்ளது: “அவருடைய இரக்கங்களுக்கு முடிவில்லை” (வச. 22ஆ). “இரக்கம்” என்ற வார்த்தையும் விளக்க

கத்தில் குறைவுபடுகிறது. இது இரக்கத்தின் அர்த்தத்தின்மீது விரிவாகி வியாபகப்படுகிறது. இரக்கம் என்பது உதவியற்று அல்லது துன்புற்று இருப்பவர்களிடத்தில் காண்பிக்கப்படக்கூடிய பரிவிரக்கமுள்ள அன்பாக அல்லது ஆழமான பரிவுணர்வாக உள்ளது. சிலவேளைகளில் “கிருபை” மற்றும் “பரிவிரக்கம்” என்ற வார்த்தைகள் ஒன்றுக்கொன்று மொழி பெயர்த்துக் கொள்கின்றன. இவைகள் ஒன்றுக்குப் பதில் இன்னொன்றாகப் பயன்படுத்தப்படக் கூடும். இரக்கம் என்பது செயல் ஒன்றை உள்ளடக்கியிருக்கையில், பரிவிரக்கம் என்பது அதிகம் உணர்வுப்பூர்வமானதாக உள்ளது. இரக்கம் என்பது கிருபைக்குக் காரணமாக இருக்கிறது. இவ்விரு வார்த்தைகளும் தேவனுடைய அன்பின் முடிவற்ற தன்மையையும் உறுதித்தன்மையையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தேவனுடைய கிருபை மற்றும் பரிவிரக்கம் ஆகியவற்றிற்கான ஆதாரங்கள் ஒவ்வொரு காலை வேளையிலும் புதியதாக உள்ளன. உதயமாகும் ஒவ்வொரு நாளிலும் அவைகள் புத்துணர்வுடனும் புதிய தன்மையுடனும் உள்ளன. சூரியன் ஒரு புதிய நாளைக் கொண்டுவருவது எவ்வளவு உறுதியானதோ அவ்வளவுக்கு தேவனுடைய அன்பிரக்கமானது அவரது மக்களை வாழ்த்தி ஆறுதல் படுத்துகிறது. ஒவ்வொரு காலை வேளையிலுமா? ஓ! தேவனுடைய இரக்கம் ஒருக்காலும் வெறுமையாவதில்லை; அது ஒவ்வொரு நாளிலும் திரும்பவும் தொடங்குகிறது (ஏசா. 33:2ஐக் காணவும்).

நகரத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு பையன் ஒவ்வொரு கோடைகாலத்திலும் பண்ணையில் இருந்த தனது தாத்தாவைக் காண்பதற்குச் சென்றான். அங்கு அவன் நாள் முழுவதும் வெளியில் விளையாடிக்கொண்டு, குன்றுகளின் மேலும் கீழும் அலைந்து திரிந்துகொண்டு, குட்டையில் மீன்பிடித்துக்கொண்டு, நீரோடையில் நீந்திக் கொண்டிருந்தான். அவன் தனது தாத்தாவிற்கு, மாடுகளின் பாலைக் கறப்பதற்கும், முட்டைகளைச் சேகரிப்பதற்கும், கால்நடைகளுக்கு உணவளிப்பதற்கும் உதவி செய்தான். அவன் அறைக்குள் சென்று படுக்கைக்குச் செல்லும் வேளையான இரவு வரும்போது வருத்தம் அடைந்தான். அவன் பண்ணையில் காண்பதற்கு உரிய காட்சிகளினாலோ அல்லது செய்வதற்கான வேலைகளினாலோ ஒருக்காலும் களைப்புற்றதில்லை. ஒவ்வொரு காலை வேளையிலும், அவன் படுக்கையில் இருந்து குதித்து எழுந்து, பிரகாசமான சூரிய வெளிச்சத்தைக் கண்டு “ஓ!” என்று கூவினான். விரைவில் உடை உடுத்திக்கொண்டு, இன்னொரு நாளைத் தொடங்குவதற்கு அவன் துரிதமாய் வெளிச்சென்றான்.

புதியதாகவும் புத்துணர்வுடனும் உள்ளதான, தேவனுடைய கிருபையின்மீதுள்ள விசுவாசமானது அன்றாட வாழ்வில் அந்த “ஓ!” என்பதைத் திரும்பவும் இடக்கூடும். ஆம், தேவன் நல்லவராக இருக்கின்றார்.

அடுத்து நாம் உண்மையைக் காணுகின்றோம்: “உமது உண்மை பெரியதாயிருக்கிறது” (வச. 23ஆ). உண்மை என்பது தேவனுடைய மகத்துவத்தை இன்னொரு படிநிலைக்கு மேலாக உயர்த்துகிறது. நீங்கள்

அவரைச் சார்ந்திருக்க முடியும். அவர் அங்கிருப்பார் என்ற உறுதித் தன்மையுடன் நீங்கள் உங்கள் முழுமையான நம்பிக்கையை அவர்மீது வைக்க முடியும். தேவன் கிருபையையும் பரிவிரக்கத்தையும் காண்பிப்பதில் முற்றிலும் உண்மையுள்ளவராய் இருக்கின்றார் என்று அறிதலைக் காட்டிலும் அதிகமாக மறு உறுதிப்படுத்துகிற விஷயம் வேறு எது உள்ளது? அவர் தமது வாக்குத்தத்தத்தைக் காத்துக்கொள்வார். அவர் எப்போதுமே அவராகவே இருப்பார்; அவர் ஏற்கனவே உள்ள நிலையைவிட அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ ஒருக்காலும் மாறமாட்டார், ஏனென்றால் அவர் பூரணமானவராக உள்ளார்.

வசனங்கள் 22 முதல் 24 முடிய உள்ள பகுதியிலிருந்து நமது மாபெரும் கிறிஸ்துவ கீர்த்தனையொன்று வருகிறது:

காலை நேரம் இன்ப ஜெப தியானமே
கருணைப் பொற்பாதம் காத்திருப்பேன்
அதிகாலையில் அறிவை உணர்த்தி
அன்போடு தேவன் தினம் பேசுவார்

எஜமான் என் இயேசு முகம் தேடுவேன்
என் கண் கர்த்தாவின் கரம் நோக்குமே
எனக்கு ஒத்தாசை அவரால் கிடைக்கும்
என்னை அழைத்தார் அவர் சேவைக்கே?

நந்தன்மை என்பது கடைசி முகப்பாக உள்ளது: “கர்த்தர் நல்லவர்” (வச. 25ஆ). முந்திய மூன்று பண்புகளும் அவரது நந்தன்மைக்குச் சாட்சி கொடுக்கின்றன. நந்தன்மை என்பது அடித்தளமாக, தேவன் தம் படைப்புகள் பற்றி உணருகின்ற மற்றும் கிரியைசெய்கின்ற வழிமுறையின் ஓட்டுமொத்தப் பண்பாக உள்ளது. அப்போஸ்தலரான பவுல், தேவனுடைய நந்தன்மையானது மனந்திரும்புதலுக்குத் தூண்டுகிறதாகவும், அது நாம் அவரது தயவு, பொறுமை, நீடியசாந்தம் ஆகியவற்றை அசட்டைப் பண்ணக் கூடாதென்று எச்சரிக்கிறதாகவும் உள்ளதாகப் பேசினார் (ரோமர் 2:4). ரோமாபுரியில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் தேவனுடைய தயவில் தொடர்ந்து நிலைத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் பற்றிப் போதிப்பதற்காகத் தேவனுடைய தயவையும் கண்டிப்பையும் மாறுபடுத்தி ஒப்பிட்டுக் காட்டவும் செய்தார் (ரோம. 11:22).

தேவனுடைய மாபெரும் பண்புகள், எரேமியா, “கர்த்தர் என் பங்கு என்று” கூறுவதற்குக் காரணமான நம்பிக்கையை அளித்தன (வச. 24அ). “பங்கு” என்ற வார்த்தை ஒரு சுதந்தரவீதத்தைக் குறிப்பதற்கு வழக்கமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. எண்ணாகமம் 18:20ல் தேவன், லேவியராகவும் ஆசாரியராகவும் இருந்த ஆரோனிடத்தில், அவரும் லேவியர்களும் மற்ற கோத்திரத்தார்களைப்போல் நிலத்தில் சுதந்தரவீதத்தை அல்லது பங்கைப் பெற மாட்டார்கள் என்று விளக்கினார். அவரிடத்தில் தேவன், “நானே உன் பங்கும் உன் சுதந்தரமுமாய் இருக்கின்றேன்” என்று கூறினார்.

வாழ்வின் மிக அடிப்படையான தேவைகள் நடைமுறையில் இல்லாதது ஒழிந்துபோன ஒரு வேளையில், கர்த்தர் எரேமியாவின் பங்காக இருப்பார்

என்பதில் எரேமியா திருப்தியடைந்தார். தேவன் அவரது (எரேமியாவின்) சுதந்தரவீதமாக - அவரது அப்பமாக, அவரது உடையாக, அவரது உறைவிடமாக, அவரது எல்லாமுமாக- இருந்தார்.

தொடர்ந்து வரும் வசனங்களில் எரேமியா, தேவன் யாராயிருக்கின்றார் மற்றும் அவர் என்ன செய்துள்ளார் என்பவற்றிற்கு மக்கள் எவ்வாறு பதில் செயல் செய்ய வேண்டும் என்பதில் தமது கவனத்தை திருப்பினார்.

தேவன் என்ன செய்யமாட்டார்

ஒரு சத்தியத்தின் எதிரான விஷயத்தை ஆழ்ந்து சிந்தித்தல் அல்லது அதை ஒரு மாறுபட்ட பின்னணிக்கு எதிராகக் கண்ணோக்குதல் என்பது சிலவேளைகளில் ஒரு சத்தியத்தை அறியக்கூடிய தகுதியான கண்ணோக்கமாக உள்ளது. வச. 25 முதல் 30 வரை உள்ள பகுதியில் நாம் தேவனுக்கு எவ்வாறு பதில் செயல் செய்ய வேண்டும் என்று காண்பதற்கு முன்பு, தேவன் என்ன செய்யமாட்டார் என்பதை நாம் முதலில் கண்ணோக்குவோம்.

ஆண்டவர் என்றென்றைக்கும் கை விடமாட்டார். அவர் சஞ்சலப்படுத்தினாலும் தமது மிகுந்த கிருபையின்படி இரங்குவார். அவர் மனப்பூர்வமாய் மனுபுத்திரரைச் சிறுமையாக்கிச் சஞ்சலப்படுத்துகிறதில்லை. ஒருவன் பூமியில் சிறைப்பட்டவர்கள் யாவரையும் தன் கால்களின்கீழ் நசுக்குகிறதையும், உன்னதமானவரின் சமூகத்தில் மனுஷருடைய நியாயத்தைப் புரட்டுகிறதையும், மனுஷனை அவனுடைய வழக்கிலே மாறுபாடாக்குகிறதையும், ஆண்டவர் காணா திருப்பாரோ? (3:31-36).

மக்கள் அடிக்கடி, தேவன் தங்களைப் போலவே இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றனர். அவர்கள் ஒரு சூழ்நிலையில் என்ன செய்வார்களோ அதையே தேவனும் செய்வார் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர். தேவன் மனிதர்களைப் போன்றவரல்ல, அவர் தமது மக்களை மற்றவர்கள் நடத்துகின்ற வழியிலேயே நடத்துவார் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது. தேவன் தமது நியாயத்தில் மிகவும் கடினமாக இருந்தார் என்று யூதாவின் மக்கள் நினைத்தனர். அவர் தங்களைத் தவறாக நடத்தினார் என்று அவர்மீது குற்றம்சாட்டும்படி அவர்கள் சோதிக்கப்பட்டிருக்கலாம். எரேமியா பதிவேட்டை நேராக்கினார்: “ஆண்டவர் காணாதிருப்பாரோ?” (வச. 36ஆ). தேவன் நல்லவராய் இருக்கின்றார் என்பதை எரேமியாவின் கூற்றுகள் நிரூபிக்கின்றன.

“ஆண்டவர் என்றென்றைக்கும் கை விடமாட்டார்” (வச. 31). தேவனுடைய சிட்சை தற்காலிகமானதாக உள்ளது. அவரது இயல்பானது, அவர் தமது மக்களை விட்டு என்றென்றைக்கும் திரும்பியிருக்க அவரை அனுமதிக்காது. அவரது பரிவிரக்கம், தயவு ஆகியவற்றின்படி, அவரது கண்டிப்பு/ஒழுங்கு நடவடிக்கை ஒரு குறுகிய காலத்திற்கே இருக்கும். தேவனுடைய மக்கள் நியாயமான சிட்சையினால் துன்புறுகின்றபோது கூட, அது

அவர்களின் பிரயோஜனத்திற்கானதாகவே இருக்கும் என்று இது அர்த்தப்படுகிறது. எவ்வளவாகத் தண்டிக்க வேண்டும் எப்போது அதை நிறுத்த வேண்டும் என்பவற்றைத் தேவன் மிகச்சரியாக அறிந்திருக்கின்றார்.

“அவர் மனப்பூர்வமாய் மனுபுத்திரைச் சிறுமையாக்கிச் சஞ்சலப் படுத்துகிறதில்லை” (வச. 33). “மனப்பூர்வமாய்” என்பதற்கான எபிரெய வார்த்தையானது “இருதயத்தில் இருந்து” என்ற நேரடியான அர்த்தம் கொண்டுள்ளது.³ தேவன் தமது மக்கள் துன்புறுவதைக் காண விரும்புவதில்லை. பழிவாங்குதல்போல் தோன்றுகிற விஷயமானது உண்மையில் தீவிரமான அன்பாகவே உள்ளது. அவர் தமது மக்கள் தமது அன்பையும் இரக்கத்தையும் பெற்றுக்கொள்வதற்குத் தங்கள் இருதயங்களைத் திறக்கும்படியாகவே அவர்களிடத்தில் கிரியை செய்கின்றார். தேவனுடைய அன்பு நெகிழ்ச்சியற்ற ஒன்றாக உள்ளது, ஆனால் அது எப்போதுமே அவரது மக்களுக்கு நன்மைக்கானதாகவே உள்ளது. அவர் நமது வாழ்வில் அவரது நோக்கங்களை மிகச்சிறந்த வகையில் நிறைவேற்றுவதற்குத் தமது அன்பை எவ்வாறு காண்பிக்க வேண்டும் என்பதை அறிந்திருக்கின்றார். பெற்றோரின் அன்பைப்போல் அது அவருக்கும் அவரது மக்களுக்கும் சில வேளைகளில் வேதனை நிறைந்ததாக உள்ளது. துக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பது மாத்திரம் அவரது நோக்கமாக இருப்பதில்லை.

நான் இளைஞனாயிருக்கையில் என் தாயார், என்னை ஒழுங்குபடுத்தும் நடவடிக்கையொன்றை மேற்கொண்ட பின்பு, சிலவேளைகளில் அவர், “இது உன்னைவிட என்னை அதிகமாக வேதனைப்படுத்துகிறது” என்பார். இது எப்படி முடியும் என்பதை, நான் ஒரு தந்தையாகி, எனது சொந்தக் குழந்தைகளை ஒழுங்குபடுத்தும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும் வரையில் புரிந்துகொள்ளாதிருந்தேன். தேவனுடைய ஒழுங்குபடுத்தும் அன்பைப் புரிந்துகொள்ள இந்த அனுபவம் எனக்கு உதவுகிறது.

அவர், “பூமியில் சிறைப்பட்டவர்கள் யாவரையும் தன் கால்களின்கீழ் நசுக்குகிற” தில்லை (வச. 34). இந்தச் சொற்றொடர் எதிர்ப்படைகள் அவர்களைச் சிறைப்பிடித்துச் சென்றபோது என்ன செய்தனர் என்பதை விவரிக்கிறது. எரேமியா ஒருவேளை, பாபிலோனியர்களால் யூதா மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமையான நடவடிக்கைகளை நினைத்திருக்கலாம். தேவன் தமது மக்களைச் சிட்சிப்பதற்குப் பாபிலோனியர்களைப் பயன்படுத்தினார், ஆனால் அவர்களின் அடாத செய்கையைத் தேவனுடைய பண்பாகக் குறிப்பிடக்கூடாது. இந்தக் கொடிய விரோதிகள் தங்களிடத்தில் சிறைப்பட்டவர்களை நடத்திய விதத்தைக் கொண்டு தேவனுடைய பண்பு என்ன என்பது முடிவு செய்யப்படக்கூடாது.

அவர் “மனுஷருடைய நியாயத்தைப் புரட்டுகிற” தில்லை (வச. 35அ). “உன்னதமானவரின் சமூகம்” என்பது எல்லா மக்களும் தங்களின் நியாயம் கேட்கப்படும் உரிமையைக் கொண்டிருக்கும் தீர்ப்பாயம் ஒன்று உன்னதமானவரின் நாமத்தில் அமைக்கப்படுவதைக் குறிப்பிட முடியும். நியாயமான விசாரணையைக் கொண்டிருக்கும் உரிமையை மக்களுக்குத் தடைசெய்தல் என்பது மோசடியான அரசாங்கத்தில் வழக்கமான ஒரு

விஷயமாக இருந்தது. சில வேளைகளில் யூதாவின் தலைவர்களும் கூட இந்தக் குற்றத்தைச் செய்திருந்தனர். இது தேவனுடைய வழியாக இருந்ததில்லை/ இருப்பதில்லை. எவரொருவரும் தமது வழக்கை முறையிடும் உரிமையைத் தேவன் தமது உயர்நீதிமன்றத்தில் ஒருக்காலும் மறுப்பதில்லை. ஒவ்வொருவரும் நியாயமாக, நேர்மையாக விசாரிக்கப்படுவதை அவர் நிச்சயப்படுத்துகின்றார். எவரொருவருக்கும் நியாயமான விசாரணையைத் தடைசெய்ததாகத் தேவனைக் குற்றப்படுத்தக்கூடாது.

மனிதர்கள் தேவனுக்கு எவ்வாறு பதில்செயல் செய்ய வேண்டும்

மக்கள் கடினமான நேரங்களுக்கு, வேதனைக்கு மற்றும் சிரமத்திற்கு இயல்பாகவே சலிப்பு, முறையிடுதல் அல்லது சிலவேளைகளில் தேவனிடத்தில் வெறுப்புணர்வைக் காண்பித்தல் என்ற வகையில் பதில்செயல் செய்கின்றனர். முதலாவது எரேமியாவும் அதையே செய்தார்; இருப்பினும் தேவனுடைய இயல்பின் மீதான தியானமானது அவரது நம்பிக்கையை எவ்வாறு புதிப்பித்தது என்பதை அதிகாரம் 3 காண்பிக்கிறது.

“ஆகையால் அவரிடத்தில் நம்பிக்கைகொண்டிருப்பேன்.” தமக்குக் காத்திருக்கிறவர்களுக்கும் தம்மைத் தேடுகிற ஆத்துமாவுக்கும் கர்த்தர் நல்லவர். கர்த்தருடைய இரட்சிப்புக்கு நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கிறது நல்லது. தன் இளம்பிராயத்தில் நுகத்தைச் சுமக்கிறது மனுஷனுக்கு நல்லது. அவரே அதைத் தன்மேல் வைத்தாரென்று அவன் தனித்திருந்து மௌனமாயிருக்கக்கடவன். நம்பிக்கைக்கு இட முண்டோ என்று தன் வாயைத் தூளில் நுழுந்துவானாக. தன்னை அடிக்கிறவனுக்குத் தன் கன்னத்தைக் காட்டி, நிந்தையால் நிறைந்திருப்பானாக (3:24ஆ-30).

தேவனுடைய இயல்பைத் தமக்கும் மக்களுக்கும் நினைவூட்டியிருந்த எரேமியா, கடினமான நேரங்களில் தேவனுடைய மக்கள் எவ்வாறு பதில்செயல் செய்ய வேண்டும் என்பதைச் செயல்விளக்கப்படுத்தினார்:

“அவரிடத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பேன்” (வச. 24). எரேமியாவின் புலம்பலுக்குக் கீழாக நம்பிக்கையின் செய்தியொன்று உள்ளது. “கர்த்தர்மேல் நம்பிக்கைவைத்து, கர்த்தரைத் தன் நம்பிக்கையாகக் கொண்டிருக்கிற மனுஷன் பாக்கியவான்” (எரே. 17:7). ஓரிடத்தில் அவர் நம்பிக்கையாகக் கர்த்தராகவும் இரட்சகராகவும் நபர்த்துவப்படுத்தினார் (எரே. 14:7, 8). நாம் இதை நிச்சயமாக அறிய இயலாது, ஆனால் எரேமியா சங்கீதங்களைக் கொண்டிருந்து அவற்றிலிருந்து பலத்தை இழுத்துக் கொண்டார் என்று நினைக்க நான் விரும்புகின்றேன். அவரது சில விளக்கங்கள் குறிப்பிட்ட சில சங்கீதங்களின் உண்மையான பிரதிபலிப்புகளாக இருக்கின்றன: “தன் தேவனாகிய கர்த்தர்மேல் நம்பிக்கையை வைக்கிறவன் பாக்கியவான்” (சங். 146:5); “தேவன்மேல் அவர்கள் தங்கள்

நம்பிக்கையை வைத்து, தேவனுடைய செயல்களை மறவாமல், அவர் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளும்படிக்கும் ...” (சங். 78:7).

நம்பிக்கையின் செய்தியானது புதிய ஏற்பாட்டில் கிறிஸ்துவானவர், “மகிமையின் நம்பிக்கையாக” இருக்கின்றார் என்று கூறப்படும் இடத்தில் (கொலோ. 1:27ஆ) இன்னும் அதிக தெளிவாக உள்ளது. நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை மற்ற வேதவசனப்பகுதிகளும் வலியுறுத்துகின்றன:

நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக. அவர் இயேசு கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுந்ததினாலே, அழியாததும் மாசற்றதும் வாடாததுமாகிய சுதந்தரத்திற்கேதுவாக, ஜீவனுள்ள நம்பிக்கை உண்டாகும்படி, தமது மிகுந்த இரக்கத்தின்படியே நம்மை மறுபடியும் ஜெனிப்பித்தார் (1 பேது. 1:3, 4).

இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமாண்களாக்கப் பட்டிருக்கிறபடியால், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து மூலமாய் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம். அவர் மூலமாய் நாம் இந்தக் கிருபையில் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியத்தை விசுவாசத்தினால் பெற்று நிலைகொண்டிருந்து, தேவமகிமையை அடைவோமென்கிற நம்பிக்கையினாலே மேன்மைபாராட்டுகிறோம். அதுமாத்திரமல்ல, உபத்திரவம் பொறுமையையும் பொறுமை பரீட்சையையும், பரீட்சை நம்பிக்கையையும் உண்டாக்குகிறதென்று நாங்கள் அறிந்து, உபத்திரவங்களிலேயும் மேன்மை பாராட்டுகிறோம். மேலும் நமக்கு அருளப்பட்ட பரிசுத்தஆவியினாலே தேவஅன்பு நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த நம்பிக்கை நம்மை வெட்கப்படுத்தாது (ரோம. 5:1-5).

பவுல் தீமோத்தேயுக்கு எழுதிய முதல் நிருபத்தை, கிறிஸ்து நமது நம்பிக்கையாக இருக்கின்றார் என்று உறுதிப்படுத்தித் தொடங்கினார் (1 தீமோ. 1:1). (இவ்விடத்தில் தமிழ் வேதாகமத்தில் “நம்முடைய நம்பிக்கையாயிருக்கிற தேவனும்” என்றுள்ளது ரோம. 8:24) கப்பலுக்கு நங்கூரம் எப்படியோ அப்படியே மனிதனின் ஆத்துமாவுக்கு நம்பிக்கை என்பது உள்ளது (எபி. 6:19). சிலுவையில் கிறிஸ்து நமக்காகச் செய்துள்ளதைக் கொண்டு நமது நம்பிக்கை நிச்சயமாக்கப்பட்டு நிலைவரப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “ஆகையால் அவரிடத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பேன்” (புலம்பல் 3:24ஆ).

“கர்த்தருடைய இரட்சிப்புக்கு நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கிறது நல்லது” (வச. 26). ஒரு நபர் தனது தவறான செயல்களுக்கு நீதியான தண்டனையைப் பெறுகின்றபோது, அதை அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்வதே நல்லதாக உள்ளது (வசனங்கள் 27, 28). தேவன் பாவத்தின் விளைவைப் பாவியின்மீது வரச்செய்கின்றபடியால், அது நியாயமானது என்று அந்தப் பாவி நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ள முடியும். அந்த நபர்மீது சுமையைச் சுமத்துகின்ற அதே தேவன் அதிலிருந்து அந்த நபரை மீட்கவும் முடியும். ஒருவர் தமது வாழ்வின் இளம்பிராயத்தில் கடினமான சூழ்நிலைகளில்

இருந்து பாடங்களைக் கற்பதினால் பயனடைய முடியும். இவ்வாறு ஆதாயப்படுத்தப்பட்ட ஞானமானது அவரது வாழ்வின் எஞ்சிய காலம் முழுவதிலும் அவருக்கு நன்கு பயன்தருவதாக இருக்கும்.

எரேமியா தமது சொந்த அனுபவத்தில் இருந்து பேசியிருக்க முடியும். அவரது இளம் வயதில் அவரைத் தேவன் தமக்காகப் பேசுபவராய் இருக்கும்படி அழைத்தார். அவர் (எரேமியா), நாட்டில் இருந்த மற்றவர் களுடன் சேர்ந்து துன்புற்றிருந்தார். அவர் அமைதியாகத் தேவனை நம்பியிருந்ததால் உயிர் பிழைத்திருந்தார். துன்புற்ற மற்றவர்களுக்கு அவர் கொடுத்த அறிவுரையானது அவரது சொந்த அனுபவத்தில் இருந்து வந்தது.

“அவன் தன் வாயைத் தூளில் நுழுந்துவானாக” (வச. 29ஆ). இவ்வசனத்தில் எரேமியா கூறுவதின் சித்தரிப்பை நாம் சலபமாகப் பெறுகின்றோம். தேவனுக்கு முன்பாக விழுந்து வணங்குவதற்காகத் தரையில் முகங்குப்புற விழும் ஒருவர் தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் தம்மையே தாழ்த்துகின்றார். அண்டத்தின் மீது இராஜரீகம் செலுத்தும் தேவனுக்கு முன்பாகத் துணிவுடன் நிற்குதல் என்பது பெருந்துன்பத்தை நீட்டிக்கவே செய்யும். தேவனுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்ததின் காரண மாகவே யூதா மக்களுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தது. சிறிதளவு மண்ணைத் தின்னு தல் என்பதே இந்தப் பசிக்கு ஒரே நிவாரணமாக இருந்தது.

“தன்னை அடிக்கிறவனுக்குத் தன் கன்னத்தைக் காட்டி” (வச. 30அ). பெறத்தகுதியான தண்டனையைப் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்பதே எரேமியாவின் அறிவுரையாக இருந்தது. இயேசு, “நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், தீமையோடு எதிர்த்து நிற்கவேண்டாம், ஒருவன் உன்னை வலது கன்னத்தில் அறைந்தால், அவனுக்கு மறுகன்னத்தையும் திருப்பிக் கொடு” என்று கூறினார் (மத். 5:39). வசனம் 30ல் குறிப்பிடப்படுகிற அடித்தல் என்பது தேவனால் தரப்பட்டதாகவோ அல்லது யூதாவின் கவனத்தைப் பெறுவதற்காகத் தேவனால் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தப் பட்ட பாபிலோனியரால் தரப்பட்டதாகவோ இருந்திருக்கக் கூடும். கிறிஸ்தவர்கள் துன்மார்க்கனுடைய அறைதலைக்கூட எதிர்த்து நிற்கக் கூடாது என்று இயேசு போதித்தார். நாம் அநீதியான தண்டனையைக்கூட அமைதியுடனும் எதிர்ப்பின்மையுடனும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும், ஏனெனில் நமது மீட்பு இயேசுவுக்கு தரப்பட்ட அநீதியான தண்டனையை விலையாகக் கொடுத்துப் பெறப்பட்டுள்ளது. நாம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிருந்த தண்டனையை நமது இரட்சகர் எவ்வித எதிர்ப்பும் தெரிவிக்காமல் ஏற்றுக்கொண்டார். தேவன் நம்மைப் பழிவாங்கக் கூடியவராக இருக்கின்றார் மற்றும் அதைச் செய்வதாக வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ளார், எனவே நமக்குநாமே பழிவாங்குதலை நாம் நாடக்கூடாது (ரோம. 12:19, 20).

நம்மை நியாயமின்றி அடிப்பவருக்கு நாம் நமது மறுகன்னத்தையும் திருப்பிக்காண்பிக்க வேண்டும் என்றால், திருத்துதலைச் செயல்படுத்தும் உரிமையைக் கொண்டுள்ளவரிடமிருந்து நாம் பெறத்தகுதியாயிருக்கிற “அறையை” ஏற்றுக்கொள்வதற்கு நாம் எவ்வளவாய் மனவிருப்பத்துடன் இருக்க வேண்டும்?

செய்தி என்ன?

“யார் கட்டுப்பாடு செலுத்துகின்றார்?” என்பதே வாழ்வின் பெரிய விஷயங்களில் ஒன்றாக உள்ளது. நமது வாழ்வுக்கு நாம் பொறுப்பாக இருப்பதில் நாம் மிகவும் பெருமை பாராட்டுகின்றோம். சில வேளைகளில் நாம், மற்றவர்களை நாம் விரும்பும்படி நடந்துகொள்ளவும் தூண்டு கின்றோம். மக்களையும் சூழ்நிலைகளையும் கட்டுப்படுத்துதல் என்பது நமக்கு வசதியானதாக உள்ளது; ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விஷயமும் முன்தீர்மானிக்கப்பட்ட மற்றும் முன்னுரைக்கக் கூடிய வகையில் பணி செய்யவேண்டும் என்று நாம் விரும்புகின்றோம். நம்மை முன்தீர் மானிக்கப்பட்ட மற்றும் முன்னுரைக்கக் கூடிய வகையில் பணியாற்றச் செய்வது யார்? நாம் ஆளுவதை விரும்புகின்றோம், ஆனால் ஆளப்படுவதை விரும்புவதில்லை!

எரேமியாவிடமிருந்து நாம் பின்வருவதைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்: எந்த ஒரு நபரும் எதன்மீதும் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருப்பதில்லை. அவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

ஆண்டவர் கட்டளையிடாதிருக்கக் காரியம் சம்பவிக்கும் என்று சொல்லுகிறவன் யார்? உன்னதமானவருடைய வாயிலிருந்து தீமையும் நன்மையும் புறப்படுகிறதில்லையோ?

உயிருள்ள மனுஷன் முறையிடுவானேன்? அவன் தன் பாவத்துக்கு வரும் தண்டனையைக் குறித்து முறையிடுகிறதென்ன? (3:37-39).

பாபிலோனிய அரசன் யூதாவை ஆண்டிருந்தாலும், அவன் எதின்மீதும் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கவில்லை. தேவனே உண்மையான ஆட்சியாளர் என்பதை புரிந்துணர்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு சிலரில் எரேமியாவும் இருந்தார். இந்த அண்டத்தைப் படைத்து இதை நிலைநிறுத்துகின்றவர் இன்னமும் கட்டுப்பாடு செலுத்துகின்றார். மக்கள் தங்கள் வாழ்வை இயக்குவதற்கான வல்லமையைத் தாங்கள் பெற்றுள்ளதாக ஒரு மாயையான கருத்தின் கீழாகவே வாழ்கின்றனர். எரேமியாவின் கேள்விகளுடைய உதவியுடன் நாம், எந்த மனிதனும் தேவனுடைய வழிகளை ஏன் கட்டுப்படுத்துவதில்லை என்பதற்கான மூன்று காரணங்களை ஆழ்ந்து சிந்திப்போம்.

முதலாவது, தேவன் மனிதனுக்குச் செய்தியை கொடுக்காத வரையில் மனிதனின் வார்த்தைகள் நிச்சயமற்றவைகளாக உள்ளன. வசனம் 37ல் எரேமியா, “ஆண்டவர் கட்டளையிடாதிருக்கக் காரியம் சம்பவிக்கும் என்று சொல்லுகிறவன் யார்?” என்று கேட்டார். தேவனின்றி மனிதன் ஒன்றும் அறியாதவனாக, தவறாக வழிநடத்தப்பட்டவனாக இருக்கின்றான். “ஒருவன் தான் ஏதேனும் ஒன்றை அரிந்தவனென்று எண்ணிக்கொள் வானானால், ஒன்றையும் அறிய வேண்டியபிரகாரமாக அவன் இன்னும் அறியவில்லை” (1 கொரி. 8:2; 1 தீமோ. 6:3, 4ஐயும் காணவும்). நிச்சயமான வார்த்தையானது தேவனிடத்திலிருந்து மட்டுமே வருகிறது.

இரண்டாவது, “உன்னதமானவருடைய வாயிலிருந்து தீமையும் நன்மையும் புறப்படுகிறதில்லையோ?” என்று தீர்க்கதரிசி கேட்டார் (வச. 38). தேவன் செய்கின்றது என்ன என்பதை அவர் மட்டுமே அறிகின்றார். அவரது நோக்கங்கள் பரிபூரணமானவைகளாக, கேள்விக்கு மேலானவைகளாக உள்ளன. இந்த சத்தியத்தை யோபு இன்னொரு வழியில் வெளிப்படுத்தினார்: “கர்த்தர் கொடுத்தார், கர்த்தர் எடுத்தார். கர்த்தருடைய நாமத்துக்கு ஸ்தோத்திரம்” (யோபு 1:21ஆ). தேவன் முற்றான இராஜரீகம் உடையவராக இருக்கின்றார். அவர் தேவனாக இருக்கின்றார்; அவர் எந்த ஒரு விஷயத்தையும் செய்வது ஏன் என்று நமக்குக் கூறத்தேவையில்லை. நாம் ஒரு தோட்டத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக எறும்புப்புறறை இடிக்கின்றபோது எறும்பினிடத்தில் நாம் அதைச் செய்வது ஏன் என்று கூறுவதற்கு நாம் கடமைப்பட்டு இராத்தது போலவே, தேவன் தாம் செய்கின்றவற்றை எதற்காகச் செய்கின்றார் என்று நம்மிடம் கூறுவதற்கு அவர் கடமைப்பட்டிருப்பது இல்லை. நாம் ஒரு வேளை எறும்பினிடத்தில் விளக்கியுரைக்க முயற்சி செய்தால், அந்த எறும்பினால் அதைப் புரிந்து கொள்ள இயலாது. நமது நோக்கங்கள் எறும்பின் நோக்கத்தை விட மிகவும் அதிகமானவைகளாக உள்ளன. தேவனுடைய திட்டங்கள் நமது திட்டங்களைவிட மிகவும் மேலானவைகளாக இருப்பதோடு, அவரது நோக்கங்கள் எல்லையற்ற வகையில் நீதியுள்ளவைகளாக இருக்கின்றன. நமக்கு மோசமானதாக தோன்றுகிற ஒரு விஷயமானது ஒரு ஆசீர்வாதமாகலாம். தேவனுடைய வாயிலிருந்து பேசப்படும் வார்த்தை போன்று அவருடைய வாயிலிருந்து புறப்படும் காற்றானது கடுமையானதாக மற்றும் வேதனை நிறைந்ததாகக் காணப்படலாம், ஆயினும் அது எப்போதுமே நமது நன்மைக்கானதாகவே உள்ளது. ஏன் என்று கேட்பது நம்முடைய இடம் அல்ல; தேவன் செய்கின்றது சரியானதே என்று அறியவும் அவரது நோக்கங்களுக்கு நம்மை ஒப்புவிக்கவும் தேவனை நம்புவதே நமது பணிப்பொறுப்பாக உள்ளது.

வசனம் 39ல் நாம் மூன்றாவது கேள்வியைக் காணுகின்றோம்: “உயிருள்ள மனுஷன் முறையிடுவானேன்? அவன் தன் பாவத்துக்கு வரும் தண்டனையைக்குறித்து முறையிடுகிறதென்ன?” நமது சொந்தத் தவறான செய்கைக்குப் பிரதிபலனாக மாத்திரம் நமக்கு நடைபெறுபவை பற்றி முறையிட நாம் உரிமை கொண்டிருப்பதில்லை. எவ்வகையிலும், ஒரு சூழ்நிலைகுறித்துக் குறைபடுவதற்குக் காரணம் எதையும் நாம் கொண்டிருப்பதில்லை. முறையிடுவதற்கு மாறாக, தேவன் நமது கவனத்தைப் பெறுவதற்குச் சிலவற்றைச் செய்யப் போதுமான அளவுக்கு நம்மீது அவர் அன்புகூறுகின்ற காரணத்தினால் நாம் அவருக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும். தர்சுப் பட்டணத்து சவுல் தனது ஆவிக்குரிய சூழ்நிலையைக் காண உதவும்படிக்கு அவரை கண்பார்வையில்லாமல் போகும்படி தேவன் அடித்தார் (அப். 9:1-19). பிலிப்பியச் சிறையதிகாரியின் விஷயத்தில் (அப். 16:25-34) ஒரு பூமியதிர்ச்சியானது ஆத்தம அதிர்ச்சிக்கு வழிநடத்திற்று.

தேவனுடைய நோக்கத்திற்காக உங்களைப் பயன்படுத்த அவருக்கு நீங்கள் தயாராக இருக்கின்றீர்களா? உங்களால், “தேவனே, என்னை எடுத்து

உமது நோக்கத்திற்குப் பயன்படும் வகையில் நீர் செய்ய வேண்டிய எதையும் என்னிடத்தில் செய்தருளும்” என்று ஜெபிக்க முடியுமா? தேவன் தமது ஊழியத்திற்கு உங்களைத் தகுதிப்படுத்துவதற்கென்று உங்களிடத்தில் செய்ய வேண்டியிருப்பவை என்ன என்பதை உங்களால் கற்பனை செய்து காண இயலாது. நீங்கள் அந்த ஜெபத்தைச் செய்தால், உங்களுக்கு முன்பாக, வேதனை, உபத்திரவம் மற்றும் இருதய வேதனை ஆகியவை இருப்பதைக் காண நேரிடலாம். உங்களுக்கு முன்பாக ஆசீர்வாதங்கள் இருப்பதையும் நீங்கள் காண்பது உறுதி. என்ன நடந்தாலும் அது உங்களுடைய நன்மைக்காகவும் உங்களில் தேவனுடைய சித்தம் நிறைவேறுவதற்காகவும் ஆனதாகவே இருக்கும். அது மோசமானதாக இருக்க முடியாது.

உங்கள் விருப்பத்தைத் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு இணங்கச் செய்தல் என்பதே நீங்கள் உங்கள் வாழ்வில் கட்டுப்பாடு செலுத்துவதற்கான ஒரே வழியாக உள்ளது. தேவன் உண்மையிலேயே நல்லவராக இருக்கின்றார் என்பதை நீங்கள் கண்டறிவீர்கள்.

குறிப்புகள்

¹James E. Smith, *Jeremiah and Lamentations*, Bible Study Text Book Series (Joplin, Mo.: College Press, 1974), 884. ²Amy Bessire, “The Steadfast Love of the Lord,” *Praise for the Lord*, ed. John P. Weigand (Nashville: Praise Press, 1992), 892. ³Anthony Lee Ash, *Jeremiah and Lamentations*, The Living Word Commentary, ed. John T. Willis (Abilene, Tex.: ACU Press, 1987), 356.